

[Ingerlise Koefoed]

kunne komme meget arbejde i gang og spares meget valuta ved en virkelig udbygning af hele arbejdet med og forskningen omkring alternativ energi. Vi ved, at der kunne spares meget valuta ved udbygning af den kollektive trafik. Vi ved, at der gennem et velplanlagt samarbejde mellem den offentlige og den private sektor kunne udvikles vækstcentre inden for miljø, energi, genbrug og byggeri, som kunne betyde meget arbejde og øgede eksportmuligheder. Vi ved, at der ved en anden uddannelsespolitik kunne skabes plads til de arbejdsløse, mens andre uddannede sig, og samtidig skabes muligheder for bedre udviklingsarbejde og bedre arbejde i det hele taget, fordi mange flere blev bedre uddannede. Vi ved, at der ved en anderledes skattepolitik kunne tages hul på en lang række af de fiduser, som nu unddrager staten og kommunerne penge.

Men for at alle de ting skal kunne gennemføres, er det nødvendigt med et valg, det er nødvendigt med en anden sammensætning af folketinget og nok også med et andet samarbejde mellem de partier, som skulle være alternativet til det samarbejde, der eksisterer nu.

I de senere år har vi gang på gang hørt borgerlige politikere udtale, at det er synd for vores børn og børnebørn, hvis vi efterlader os en stor statsgæld og et stort underskud på betalingsbalancen; det bliver dem, der skal betale med en dårligere levestandard. Argumentationen er rimelig nok, og der skal da også gøres noget for at få ubalancerne til at blive lidt mere afbalancerede, men jeg efterlyser den samme argumentation fra de samme politikere i hele den langt mere alvorlige og skæbnesvangre debat om atomraketterne og om forsvarspolitikken i det hele taget. Der hører jeg den ikke.

Hvad er det for en fremtid, vi planlægger for vores børn og børnebørn, hvis vi ikke går dybere ind i debatten om NATO og atomtruslerne end til at konstatere – som den konservative statsminister lige skal have konstateret det – at det kan da være meget godt, hvis Sovjetunionen vil halvere deres antal af SS-20ere, men at det i hvert fald ikke skal forhindre opstillingen af de 572 atomraketter i Vesteuropa? Og hvad er det for en fornemmelse for demokratiet, der får både statsministeren og udenrigsministeren til at forsikre alle i udlandet om, at den dagsorden, der

blev vedtaget i folketinget den 7. december, i virkeligheden kun er et udtryk for, at Danmark har et lidt besværligt og mærkværdigt demokrati, som man ærlig talt ikke skal tage så alvorligt nede i EF ellerovre hos den efter statsministerens mening så sympatiske præsident Reagan. En gang imellem er det, som om uvirkeligheden griber mange politikere, når de taler om disse ting. Det bliver til en underlig abstrakt diskussion om tal og slagkraft, noget, som man kan regne ud på en lommeregner. Men virkeligheden, som vores børn og børnebørn kan komme til at opleve, hvis denne galskab fortsætter, er en ødelæggelse af alt liv på Jorden, en krig, der ikke kan vindes, en krig, hvor de få overlevende vil misunde dem, der blev slået ihjel. Heldigvis er denne virkelighed i den sidste tid gået op for mange mennesker, og heldigvis er der ved at være et så stærkt pres på politikerne for at få dem til at tænke sig om og stoppe vanviddet, at det er ved at trænge ind bag de tykke mure i de vestlige parlamenter.

Det nytter ikke noget, at statsministeren og udenrigsministeren forsikrer, at det ikke er fredsbevægelserne, som har påvirket det danske folketing til at ændre holdning og til at manifestere en holdning mod den fortsatte atomoprustning her i folketinget. Det er fredsbevægelserne, som har gjort det store arbejde her og i mange andre vestlige lande, og man kan ikke være taknemlig nok for, at de har gjort det. Midt i hele denne langstrakte krise med dens indgreb mod mennesker har det været glædeligt at opleve rækkevidden af modstanden og se den afspejle sig i de ting, der er sket herinde i den seneste tid.

Det fortælles også, at vesttyske socialdemokrater presser på for at få den tyske regering til at kræve alternativer til nulløsningen, og at man inden for selveste NATO overvejer en mere fleksibel indstilling til forhandlingerne i Genève, end man har haft hidtil. Dette burde den danske statsminister og den danske udenrigsminister interessere sig nok så meget for som for deres egne forsøg på bortforklaringer af det faktum, at der er sket et spring i folketingsflertallets holdning til den bebudede atombevæbning af Europa, og at det spring er sket på grund af en stadig vækst i befolkningens afstandtagen fra kaprustningspolitikken, der ikke kan føre til andet end større og større muligheder for en altødelæggende krig.